

+

Homilie op 16-7-2023, 15^e Zondag door het jaar, Jaar A.

Dierbaren,

“Ik ben ervan overtuigd, dat het lijden van deze tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid waarvan ons de openbaring te wachten staat” (Rom. 8,18). Wat was dat een opmerkelijke zin aan het begin van onze tweede lezing van vandaag! Een zin waar we niet overheen mogen lezen; een zin die de manier waarop wij vaak denken en oordelen totaal kan veranderen.

Het lijden is een groot mysterie, waarmee iedere mens op een of andere manier geconfronteerd wordt, en dat ons raakt, vaak tot in het diepst van ons hart. En dan vooral het onverdiende, het onschuldige lijden dat zovelen treft. Het laat ons niet koud. En het plaatst ons voor die grote vraag van het “waarom?”. Waarom gebeurt dit alles? Wat heeft dit nu voor zin? En voor ons, gelovigen, in het bijzonder: Waarom laat God, onze oneindig goede God, die rechtvaardig is, en voor wie niets onmogelijk is, dit toe?

God kent die worsteling in onze geest en in ons hart, en Hij heeft zich niet onbetuigd gelaten. In de H. Schrift, zijn eigen woord, gaat Hij niet aan het lijden voorbij, integendeel: het is er een heel belangrijk thema. Dat komt heel speciaal naar voren in het boek Job, de rechtvaardige Job, die uitroept: *Waarom leven voor een mens die niet weet waar naartoe, nu God hem de weg verspert? Zuchten is dagelijks brood, lijkt het wel, klagen het water dat ik te drinken krijg. Wat ik het meest vrees komt op mij af, wat mij angst aanjaagt heeft me getroffen: ik ken geen geluk, geen rust, geen vrede, mij kwellen martelende vragen” (Job 3, 23-26).* En dan zijn er ook nog zijn drie vrienden, die hem proberen wijs te maken, dat dat alles enkel een straf voor door hem begane zonden kan zijn. Maar Job wordt tenslotte door God in het gelijk gesteld, en bevrijd van zijn beproevingen (vgl. Job 42,7-17). Ja, dat lijden duurt niet eeuwig. Het is, zoals St.-Paulus zei, het *“lijden van deze tijd” (Rom. 8,18).* Het probleem voor ons is echter, dat wij dat lijden – van onszelf of van anderen – nu metterdaad ervaren, terwijl wij die *“heerlijkheid waarvan ons de openbaring te wachten staat”* nog niet kunnen zien. Maar juist als gelovigen weten wij dat die komt. Jezus zelf heeft het ons beloofd: *“Ik ga heen om voor u een plaats te bereiden, en als Ik ben heengegaan en voor u een plaats heb bereid, kom Ik terug om u op te nemen bij Mij, opdat ook gij zult zijn waar Ik ben” (Joh 14,2-3).* En wij houden het oog gericht *“niet op het zichtbare, maar op het*

onzichtbare; wat wij zien gaat voorbij, de onzichtbare dingen duren eeuwig” (2 Kor 4,18).

De eerste christenen, met name de apostelen, hebben dat heel diep beseft. De Joodse overheden *“riepen de apostelen, lieten hen geselen, verboden hun te spreken in de naam van Jezus en stelden hen in vrijheid”*. En dan volgt er: *“Zij verlieten het Sanhedrin, verheugd dat zij waardig bevonden waren smaadt te lijden omwille van de Naam”(Hand 5,40-41)*. Die vreugde hebben zij ook uitgestraald naar de anderen. St.-Petrus schrijft: *“Dierbare vrienden, verwondert u niet over de brand die in uw midden woedt om u te louteren, alsof u iets ongewoons overkomt. Verheug u veeleer, juist in de mate dat gij deel hebt aan het lijden van Christus: dan zult gij juichen van blijdschap, wanneer zijn heerlijkheid zich openbaart. Prijst u gelukkig, als men u hoont om de naam van Christus: het is een teken dat de Geest der heerlijkheid, die de Geest van God is, op u rust” (1 Petr 4,12-14)*. En elders: *“Een onvergankelijke, onbederfelijke, onaantastbare erfenis is voor u weggelegd in de hemel. In Gods kracht geborgen door het geloof, wacht gij op het heil, dat al gereed ligt om op het eind van de tijd geopenbaard te worden. Dan zult gij juichen, ook al hebt gij nu, als het zo moet zijn, voor een korte tijd te lijden onder allerlei beproevingen” (1 Petr 1,4-6)*. Jezus zelf had ons dat laatste ook voorzegd: *“Ge zult een voorwerp van haat zijn voor allen omwille van mijn Naam. Wie echter ten einde toe volhardt, hij zal gered worden” (Mt 10,22)*. Ten einde toe volharden: dat is de uitnodiging, de roeping die Jezus ons geeft. Dat is het, waar heel ons leven uiteindelijk op gericht mag staan, en waardoor wij ook alle beproevingen, alle moeite, al wat ons overkomt, met moed en met durf mogen aanvaarden, en geduldig doorleven. Er zijn er zovelen die ons zijn voorgegaan, niet alleen in die tijd van de jonge Kerk waarover ik net sprak, maar ook in onze tijd. En niet alleen bij ouderen en bejaarden, maar ook onder heel jonge mensen. Ik denk aan een Chiara Badano of een Carlo Acutis, die de laatste jaren zijn zaligverklaard. Mensen die hun lijden, hun fysieke lijden, hun zware ziekte hebben gedragen met gelijkmoedigheid, met dapperheid, en met vreugde in het hart. Omdat zij wisten, dat hun lijden niet zinloos was, maar dat het vrucht droeg, omdat het met liefde werd aanvaard en gedragen. Dierbaren, laten wij hen navolgen, op onze eigen, kleine plaats, in het verborgene. Laten wij overtuigd zijn, dat God ons nooit beproeft boven onze krachten, maar dat Hij met de beproeving al het einde bepaalt, zodat wij ze kunnen doorstaan (*vgl. 1 Kor 10,13*). Vragen wij om zijn bijstand, om zijn genade, om zijn kracht, om alles te kunnen doorstaan tot het einde, als Hij ons komt halen en komt overbrengen naar zijn Koninkrijk. Amen.